

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové, pobočka v Pardubicích, rozhodl samosoudkyní Mgr. Monikou Chaloupkovou ve věci **žalobce: V. R., zastoupen Organizací pro pomoc uprchlíkům, o.s.**, se sídlem Kovářská 4, 190 00 Praha 9, proti žalovanému: **Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Pardubického kraje**, Odbor cizinecké policie, Oddělení pobytových kontrol, pátrání a eskort, Pražská ul., 530 06 Pardubice, **v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 3.12.2012, č.j. KRPE-81206-53/ČJ-2012-170022-SV,**

t a k t o :

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 3.12.2012, č.j. KRPE-81206-53/ČJ-2012-170022-SV, **se pro vady řízení zrušuje a věc se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný **nemá** právo na náhradu nákladů řízení a žalobci **se toto právo nepřiznává.**

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím ze dne 3.12.2012, č.j. KRPE-81206-53/ČJ-2012-170022-SV, žalovaný rozhodl podle § 124 odst. 3 zákona číslo 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České

republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), o prodloužení doby zajištění žalobce za účelem jeho správního vyhoštění a podle § 124b odst. 4 zákona o pobytu cizinců o prodloužení doby zajištění žalobce za účelem jeho vycestování, stanovené rozhodnutím Policie České republiky, Krajským ředitelstvím policie Pardubického kraje, Odborem cizinecké policie, ze dne 8.10.2012, č.j. KRPE-81206-14/ČJ-2012-170022-SV, v souladu s § 125 odst. 1 zákona o pobytu cizinců o 60 dnů.

Žalobce se včasnou žalobou domáhal přezkoumání citovaného rozhodnutí žalovaného, jeho zrušení a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení. Pod bodem II. žaloby žalobce nejdříve obecně namítl, že žalovaný porušil:

- § 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), neboť nepostupoval v souladu se zákonem, zneužil svou pravomoc a vydané rozhodnutí tak odporuje veřejnému zájmu,
- § 124 odst. 1 písm. c) a § 124 odst. 3 zákona o pobytu cizinců, neboť je aplikoval v rozporu se zákonem,
- § 123b zákona o pobytu cizinců, neboť dostatečně nezvážil jeho aplikaci,
- Čl. 15 odst. 4 Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2008/115/ES o společných normách a postupech v členských státech při navracení neoprávněně pobývajících státních příslušníků třetích zemí (dále jen „návrátová směrnice“) ve spojení s § 68 odst. 3 správního řádu, neboť dostatečně neodůvodnil své závěry,
- a čl. 5 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod,

a poté v jednotlivých žalobních bodech konkretizoval jednotlivá pochybení, kterých se podle něj žalovaný dopustil:

1. Žalovaný se nevypořádal s otázkou realizovatelnosti správního vyhoštění. S účinností od 1.1.2011 se do zákona o pobytu cizinců promítla transpozice návratové směrnice, podle níž „jakékoli zajištění musí trvat co nejkratší dobu a pouze dokud jsou s náležitou pečlivostí činěny úkony směřující k zajištění“ (článek 15 odst. 1) a „ukázeli se, že reálný předpoklad pro vyhoštění přestal z právních nebo jiných důvodů existovat, ... ztrácí zajištění odůvodnění a dotčená osoba musí být bezodkladně propuštěna“ (článek 15 odst. 4). Žalovaný tedy musí po celou dobu zajištění zkoumat, zda je účel zajištění naplňován a zda stále existuje reálný předpoklad pro vyhoštění. Úvahy o realizovatelnosti správního vyhoštění však v napadeném rozhodnutí zcela chybí, přestože podle ustálené judikatury je musí obsahovat jak rozhodnutí o zajištění cizince, tak rozhodnutí o prodloužení zajištění (viz např. rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 3.8.2011, č.j. 3 A 168/2011-19). Žalovaný se realizovatelností správního vyhoštění nezabýval a rovněž ignoroval skutečnost, že v případě žalobce existuje překážka bránící výkonu správního vyhoštění, konkrétně neukončené řízení o udělení mezinárodní ochrany a tedy postavení žalobce coby žadatele o azyl. Žalobcova žádost byla zamítnuta jako zjevně nedůvodná, nicméně žalobce podal proti rozhodnutí ze dne 30.10.2012, č.j. OAM-223/LE-BE02-ZA05-2012, žalobu ke Krajskému soudu v Praze, která má ze zákona odkladný účinek. Řízení před uvedeným soudem je vedeno pod sp. zn. 49 Az 39/2012 a posledním úkonem v něm je žádost žalobce o nařízení ústního jednání. Probíhající řízení před správním soudem činí rozhodnutí o správním vyhoštění nevykonatelným podle § 119 odst. 6 zákona o pobytu cizinců, tedy

ve stanovené době nemůže být realizováno správní vyhoštění a účel samotného zajištění tak není naplňován. Podle čl. 5 Úmluvy na ochranu lidských práv a základních svobod může být svobody zbavena osoba, proti níž „probíhá řízení o vyhoštění nebo vydání“. Žalobce byl zajištěn podle § 124 zákona o pobytu cizinců „za účelem správního vyhoštění“. Za daných okolností však účel zajištění nemůže být ve stanovené době splněn.

2. Žalovaný neodůvodnil, proč právě 60 dnů, o něž bylo prodlouženo dosavadní zajištění, bude dostačujících pro realizaci správního vyhoštění, jaké kroky bude v této době činit. V rozsudku ze dne 19.10.2011, č.j. 1 As 93/2011-79, Nejvyšší správní soud (dále jen „NSS“) uvedl: „Vedlejší ustanovení výroku rozhodnutí o zajištění cizince za účelem jeho vyhoštění, jímž se stanoví doba trvání zajištění (§ 124 odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky), musí být řádně odůvodněno ve smyslu § 68 odst. 3 správního řádu z roku 2004, aby bylo možné přezkoumat, zda správní orgán nezneužil správní uvážení či nepřekročil jeho meze..... Hlavním kritériem pro stanovení doby trvání zajištění je předpokládaná složitost přípravy výkonu správního vyhoštění (§ 124 odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky), proto musí být v odůvodnění rozhodnutí o zajištění uveden výčet předpokládaných úkonů potřebných k realizaci vyhoštění s uvedením odhadu jejich časové náročnosti.“ Citovaný rozsudek se sice váže na rozhodnutí o zajištění cizince, podle žalobce je však aplikovatelný i na rozhodnutí o prodloužení doby zajištění.
3. Podle § 124 odst. 1 zákona o pobytu cizinců je správní orgán povinen zkoumat i možnost uložení zvláštního opatření za účelem vycestování dle § 123b téhož zákona, které má přednost před samotným zajištěním. Tuto povinnost má správní orgán i v případě rozhodování o prodloužení zajištění. V daném případě však žalovaný otázku mírnějších donucovacích prostředků zcela ignoroval.
4. Napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné, neboť jeho odůvodnění nesplňuje požadavky dle § 68 odst. 3 správního řádu a je z převážné části tvořeno citací zákonných ustanovení a rekapitulací důvodů původního rozhodnutí o zajištění. V tomto ohledu žalobce odkazuje na rozsudek NSS ze dne 21.4.2012, č.j. 4 As 16/2012-30, v němž se uvádí: „V požadavcích na odůvodnění rozhodnutí o prodloužení zajištění je přitom zapotřebí spatřovat rozdíl od požadavků na odůvodnění rozhodnutí o zajištění, jež je ze své povahy činěno v časové tísní. To však není případ rozhodnutí o prodloužení zajištění, jež by mělo být dostatečně odůvodněno a měly by v něm být posouzeny všechny okolnosti, pro které nelze použít některé mírnější instituty.“

Žalovaný se k žalobě vyjádřil podáním ze dne 21.12.2012, jímž navrhl žalobu zamítnout s tím, že správní orgán pečlivě a uvážlivě zvážil veškeré skutečnosti vedoucí k prodloužení zajištění a tyto řádně a dostatečně odůvodnil.

Žalovaný nejprve zrekapituloval, že žalobce byl dne 7.10.2012 v 16:20 hodin kontrolován hlídkou Policie ČR v Pardubicích, ul. Palackého, kdy sdělil, že doklad totožnosti nemá více než rok, a uvedl smyšlenou totožnost – totožnost jiného cizince. Pravá totožnost

žalobce byla zjištěna v evidencích Policie České republiky, přičemž dále bylo zjištěno, že žalobce se na území ČR zdržuje bez cestovního dokladu, bez víza a bez platného oprávnění k pobytu. Žalobce byl dne 7.10.2012 zajištěn a dne 8.10.2012 s ním bylo z důvodu neoprávněného pobytu na území ČR zahájeno správní řízení ve věci správního vyhoštění z přechodného pobytu na území ČR. Bylo zjištěno, že žalobce do ČR vstoupil dne 14.11.2004 na základě krátkodobého víza do 90 dnů s platností od 6.11.2004 do 24.11.2004. Žalobce po ukončení platnosti víza nevycestoval a dne 20.6.2005 mu bylo uloženo správní vyhoštění. Dne 29.6.2005 žalobce požádal o azyl, řízení bylo ukončeno dne 3.7.2007, kdy NSS zastavil řízení o kasační stížnosti. Dle výjezdního příkazu ze dne 20.8.2007 byl žalobce povinen vycestovat z území ČR do 29.8.2007. Žalobce tak neučinil a od 30.8.2007 pobýval na území ČR neoprávněně. Na základě zjištěných skutečností pak bylo dne 8.10.2012 rozhodnuto o zajištění žalobce za účelem správního vyhoštění a za účelem vycestování na dobu 60 dnů, když vzhledem k prokázanému jednání by mírnější donucovací opatření nebyla účinná a uložení zvláštního opatření za účelem vycestování by z hlediska jednání žalobce spočívajícího v délce neoprávněného pobytu a v absenci cestovního dokladu nezaručovalo skutečné vycestování žalobce. Byla zde rovněž důvodná obava, že žalobce bude pokračovat v neoprávněném pobytu na území ČR a bude ztěžovat a mařit výkon rozhodnutí o správním vyhoštění. V době zajištění se nepodařilo realizovat správní vyhoštění, neboť nebyla ověřena totožnost žalobce přes Zastupitelský úřad Ukrajiny v České republice a tímto úřadem nebyl vystaven platný cestovní doklad, proto bylo rozhodnuto o prodloužení doby zajištění. Důvody zajištění uvedené v rozhodnutí o zajištění ze dne 8.10.2012 nadále trvají.

Dále se pak žalovaný vyjádřil k jednotlivým žalobním bodům, a to následovně:

Ad 1.

Otázkou realizovatelnosti správního vyhoštění se žalovaný zabýval již v rozhodnutí o zajištění, když uvedl, že dobu zajištění stanovuje s přihlédnutím k předpokládané složitosti přípravy výkonu rozhodnutí, čímž dal jasně najevo, že výkon rozhodnutí je alespoň potenciálně možný. Postavení žadatele o azyl přitom není překážkou pro vydání meritorního rozhodnutí o správním vyhoštění.

Ad 2.

Dosud nebyla ověřena totožnost žalobce přes Zastupitelský úřad Ukrajiny v ČR a tímto úřadem nebyl vystaven cestovní doklad. Žalobce přitom pobýval na území ČR neoprávněně více než 5 let, více než 1 rok pak bez cestovního dokladu, uváděl nepravdivé údaje ke své osobě a vystavení cestovního dokladu je nezbytné. Důvody trvání zajištění trvají.

Ad 3.

Otázkou mírnějšího donucovacího prostředku se žalovaný zabýval v rozhodnutí o zajištění, kdy dospěl k závěru, že uložení zvláštních opatření za účelem vycestování by bylo z hlediska jednání žalobce spočívajícího v délce neoprávněného pobytu a absenci cestovního dokladu nedostačující, neskýtalo by záruku, že žalobce z území ČR vycestuje, a nadále by existovala obava, že žalobce bude pokračovat v neoprávněném pobytu a bude svým jednáním ztěžovat a mařit výkon rozhodnutí o správním vyhoštění.

Ad 4.

Žalovaný se řádně zabýval všemi skutečnostmi a otázkami a vedle právní kvalifikace uvedl i řádné odůvodnění. Žalovaný se domnívá, že rozhodnutí o prodloužení zajištění je třeba posuzovat v kontextu již existujícího rozhodnutí o zajištění a v souvislosti s ním. V rozhodnutí o zajištění se přitom žalovaný vypořádal se všemi podmínkami, které musí být ze zákona splněny – mimo jiné odůvodnil, proč nepostačuje uložení zvláštního opatření, proč

je zde důvodná obava z maření nebo ztěžování výkonu úředního rozhodnutí a proč je třeba žalobce zajistit na danou dobu (složitost přípravy výkonu rozhodnutí). V rozhodnutí o prodloužení zajištění podle žalovaného není třeba opakovat veškerou argumentaci, je nutné se soustředit na důvody, pro které je prodloužení doby zajištění nezbytné, což žalovaný učinil, když konstatoval, že správní vyhoštění se nepodařilo realizovat, neboť nebyla cestou Zastupitelského úřadu Ukrajiny v ČR ověřena totožnost žalobce a nebyl žalobci vydán platný cestovní doklad.

O žalobě soud rozhodl v souladu s § 172 odst. 5 zákona o pobytu cizinců ve lhůtě 7 pracovních dnů od doručení správního spisu (27.12.2012) bez jednání, když žalobce výslovně v žalobě uvedl, že souhlasí s rozhodnutím bez nařízení jednání, žalovaný nařízení jednání k projednání věci v zákonné lhůtě 5 dnů ode dne podání žaloby nenavrhl a jednání nebylo nezbytné. Soud v souladu s § 75 zákona číslo 150/2002 Sb., správní řád soudní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“), vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného, tj. ze stavu k datu 3.12.2012, kdy bylo rozhodnutí žalovaného vydáno, a napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů. Dospěl přitom k následujícím skutkovým a právním závěrům:

Ze správního spisu soud zjistil následující skutečnosti:

Rozhodnutím ze dne 8.10.2012, č.j. KRPE-81206-14/ČJ-2012-170022-SV, které nabylo právní moci dne 8.10.2012, byl žalobce zajištěn za účelem správního vyhoštění podle § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců a za účelem vycestování podle § 124b odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců, přičemž doba zajištění byla stanovena na 60 dnů. Jako důvody zajištění byly v rozhodnutí uvedeny jednak pobývání na území ČR bez cestovního dokladu, bez víza a bez platného oprávnění k pobytu a dále nevycestování z území ČR po pravomocném ukončení řízení ve věci mezinárodní ochrany (3.7.2007) ve lhůtě stanovené výjezdním příkazem (do 29.8.2007), tedy nebezpečí maření nebo ztěžování výkonu rozhodnutí o správním vyhoštění s tím, že uložení zvláštních opatření je nedostačující a nezaručující vycestování. Délka zajištění byla odůvodněna tím, že žalobce nedisponuje platným cestovním dokladem.

Dne 8.10.2012 vyhotovil žalovaný žádost o náhradní cestovní doklad pro žalobce.

Dne 9.10.2012 učinil žalobce prohlášení o mezinárodní ochraně.

Rozhodnutím ze dne 15.10.2012, č.j. KRPE-81206-37/ČJ-2012-170022-SV, které nabylo právní moci dne 23.10.2012, bylo žalobci uloženo správní vyhoštění, stanovena doba, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států EU, v délce 3 let a stanovena doba k vycestování do 10 dnů od nabytí právní moci rozhodnutí o zamítnutí žádosti o udělení mezinárodní ochrany nebo o zastavení řízení o této žádosti.

Ve spise jsou dále tři úřední záznamy o zkoumání důvodu zajištění, a to ze dne 25.10.2012, ze dne 16.11.2012 a ze dne 3.12.2012, v nichž je shodně uvedeno, že dosud nebyla ověřena totožnost žalobce a vydán náhradní cestovní doklad žalobce opravňující k vycestování z území ČR, přičemž první záznam odkazuje na dosud neskončené řízení ve věci udělení mezinárodní ochrany, v druhém záznamu se uvádí, že Ředitelství služby cizinecké policie bude kontaktovat Zastupitelský úřad Ukrajiny nejdříve po uplynutí lhůty pro podání žaloby proti rozhodnutí o zamítnutí žádosti o udělení azylu, a ve třetím záznamu je výslovně uvedeno, že Ředitelství služby cizinecké policie nebude kontaktovat zmíněný zastupitelský úřad ohledně zajištění náhradního cestovního dokladu dříve, než bude ukončeno řízení o

azyly, „z uvedeného důvodu nemůže být vystaven náhradní cestovní doklad a není možno provést realizaci správního vyhoštění a vycestování z území České republiky“.

V odůvodnění napadeného rozhodnutí o prodloužení zajištění žalovaný citoval ustanovení § 124 odst. 1 písm. b) a odst. 3, § 124b odst. 1 písm. b) a odst. 4 zákona o pobytu cizinců, dále poukázal na rozhodnutí o zajištění ze dne 8.10.2012 s tím, že důvody zajištění za účelem správního vyhoštění a za účelem vycestování uvedené v tomto rozhodnutí nadále trvají, a k samotné délce prodloužení zajištění na straně 2 uvedl: „Vzhledem k tomu, že v době, po kterou jste zajištěn, tj. 60 dnů, se i přes přihlédnutí k předpokládané složitosti přípravy výkonu rozhodnutí o správním vyhoštění, nepodařilo toto realizovat, neboť Vaše totožnost nebyla cestou Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie Praha přes Zastupitelský úřad Ukrajiny v České republice v Praze ověřena a nebyl Vám Zastupitelským úřadem Ukrajiny vyhotoven platný cestovní doklad, rozhodl správní orgán podle § 124 odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb. a podle § 124b odst. 4 zákona č. 326/1999 Sb. o prodloužení doby Vašeho zajištění..... Správní orgán konstatuje, že vydání rozhodnutí o prodloužení doby zajištění o 60 dnů, je zcela přiměřené důvodům zajištění tak, jak jsou uvedeny výše.“

Podle § 124 odst. 3 zákona o pobytu cizinců: „Policie v rozhodnutí o zajištění stanoví dobu trvání zajištění s přihlédnutím k předpokládané složitosti přípravy výkonu správního vyhoštění. Při stanovení doby trvání zajištění je policie povinna zohlednit případy nezletilých cizinců bez doprovodu a rodin či jiných osob s dětmi. Je-li to nezbytné k pokračování přípravy výkonu správního vyhoštění, je policie oprávněna dobu trvání zajištění prodloužit, a to i opakovaně. V řízení o prodloužení doby trvání zajištění cizince za účelem správního vyhoštění je vydání rozhodnutí prvním úkonem v řízení. Odvolání, obnova řízení ani přezkumné řízení nejsou přípustné.“

Podle § 124b odst. 4 zákona o pobytu cizinců: „Policie v rozhodnutí o zajištění stanoví dobu trvání zajištění s přihlédnutím k předpokládané složitosti přípravy vycestování cizince. Je-li to nezbytné k pokračování přípravy vycestování cizince z území, je policie oprávněna dobu trvání zajištění prodloužit, a to i opakovaně. V řízení o prodloužení doby trvání zajištění cizince za účelem vycestování je vydání rozhodnutí prvním úkonem v řízení. Odvolání, obnova řízení ani přezkumné řízení nejsou přípustné.“

Podle § 127 odst. 2 zákona o pobytu cizinců: „Podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany v průběhu zajištění není důvodem pro ukončení zajištění.“

Podle § 119 odst. 6 zákona o pobytu cizinců: „Rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který požádal Českou republiku o mezinárodní ochranu, je vykonatelné po nabytí právní moci rozhodnutí, jímž se

- a) mezinárodní ochrana neuděluje,
- b) žádost o udělení mezinárodní ochrany zamítá jako zjevně nedůvodná,
- c) řízení o udělení mezinárodní ochrany zastavuje, nebo
- d) azyl nebo doplňková ochrana odmítá,

jestliže marně uplynula lhůta pro podání žaloby proti rozhodnutí ministerstva ve věci mezinárodní ochrany nebo jestliže podle zvláštního právního předpisu podání žaloby proti rozhodnutí ministerstva ve věci mezinárodní ochrany nemá odkladný účinek. Rozhodnutí o správním vyhoštění není vykonatelné, přizná-li soud na žádost cizince jeho žalobě odkladný účinek.

Podle § 32 odst. 2 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů, (zákon o azylu), ve znění pozdějších

předpisů (dále jen „zákon o azylu“): „Podání žaloby podle odstavce 1 (tj. proti rozhodnutí ministerstva ve věci mezinárodní ochrany – poznámka soudu) má odkladný účinek s výjimkou žaloby proti rozhodnutí o zastavení řízení podle § 25 a žaloby proti rozhodnutí podle § 16 odst. 1 písm. d) a e).“

Podle § 32 odst. 5 zákona o azylu: „Podání kasační stížnosti proti rozhodnutí krajského soudu o žalobě proti rozhodnutí ministerstva ve věci mezinárodní ochrany podle odstavce 1 má odkladný účinek.“

Ad 1.

Žalobce má pravdu v tom, že podání žaloby proti rozhodnutí o zamítnutí žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany, resp. kasační stížnosti proti rozhodnutí příslušného krajského soudu má odkladný účinek a ve spojení s § 119 odst. 6 zákona o pobytu cizinců tak způsobuje dočasnou nevykonatelnost (do doby konečného soudního rozhodnutí) rozhodnutí o správním vyhoštění. Ovšem tuto dočasnou nevykonatelnost rozhodnutí o správním vyhoštění nelze vykládat tak, že se jedná o zánik realizovatelnosti správního vyhoštění a tedy zánik jedné z podmínek pro prodloužení zajištění. Rozhodnutí o správním vyhoštění zde stále existuje, jen jeho výkon se oddálí v závislosti na ukončení řízení ve věci mezinárodní ochrany. Důvod správního vyhoštění v žádném případě neodpadl a tedy probíhající soudní řízení o žalobě proti zamítavému rozhodnutí o žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany není samo o sobě důvodem pro ukončení zajištění žalobce. To ostatně dokládá i sám zákon o pobytu cizinců, který v § 127 odst. 2 stanoví, že podání žádosti o mezinárodní ochranu není důvodem pro skončení zajištění cizince. Pokud tedy žalovaný v odůvodnění svého rozhodnutí odkázal na dříve vydané a pravomocné rozhodnutí o zajištění s tím, že důvody pro zajištění tak, jak jsou v tomto rozhodnutí uvedeny, trvají a uložení zvláštních opatření by bylo nedostačující, je takové odůvodnění ve vztahu k užití institutu zajištění dostačující. Soud je totiž názoru, že při přezkoumání rozhodnutí o prodloužení doby zajištění není možné přehlížet již existující rozhodnutí o zajištění, resp. pokud na něj žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí výslovně poukáže, je nutné z něj vycházet a rozhodnutí o prodloužení doby zajištění posuzovat v kontextu s tímto rozhodnutím o zajištění. Ze správního spisu je zřejmé, že se žalovaný v rozhodnutí o zajištění vypořádal se všemi podmínkami, které musí být podle zákona splněny, aby vůbec mohlo být rozhodnutí o zajištění vydáno, uvedl, že žalobci bylo doručeno oznámení o zahájení řízení o správním vyhoštění, a popsal svá skutková zjištění, která ho vedla k závěru o nutnosti zajištění žalobce. V rozhodnutí o prodloužení doby zajištění pak není potřeba veškerou argumentaci znovu opakovat. Naopak, toto rozhodnutí je rozhodnutím o prodloužení trvání již trvajícího zajištění žalobce a odůvodnění se tak má soustředit na důvody, pro které je prodloužení doby trvání zajištění „nezbytné k pokračování přípravy výkonu správního vyhoštění“, resp. „nezbytné k pokračování přípravy vycestování cizince z území“. Odůvodnění prodloužení doby trvání zajištění žalobce je však vyhrazeno druhému žalobnímu bodu a tedy argumentaci níže.

První žalobní bod shledal soud nedůvodným.

Ad 2.

K době 60 dnů, o kterou prodlužuje dosavadní zajištění, žalovaný uvedl toliko, že je přiměřená důvodům zajištění, tedy nutnosti ověřit totožnost žalobce přes Zastupitelský úřad Ukrajiny v ČR a získat pro žalobce náhradní cestovní doklad. Ovšem toto jeho konstatování je zcela obecné, nejsou uvedeny kroky, které již k ověření totožnosti a získání náhradního

dokladu učinil a které ještě učinit hodlá, z ničeho pak nelze dovodit, proč právě 60 dnů bude lhůtou přiměřenou. Toto, již tak velmi obecné a nevyhovující odůvodnění, nekoresponduje s obsahem správního spisu, z něhož je zcela zřejmé, že žádost o ztotožnění a vydání náhradního cestovního dokladu je stále na Ředitelství služby cizinecké policie, které se hodlá obrátit na příslušný zastupitelský úřad až po ukončení řízení o azylu. Vůbec pak není v odůvodnění zmíněna otázka probíhajícího soudního řízení ve věci žaloby proti rozhodnutí o zamítnutí žalobcovy žádosti o udělení mezinárodní ochrany a jeho případný vliv na délku trvání zajištění. V této souvislosti je nutné zdůraznit, že zajištění cizince je institutem výjimečným, který zasahuje do osobní svobody cizince a tedy nemůže přesáhnout dobu přiměřenou cíli zajištění (viz např. rozsudek NSS ze dne 26.4.2012, č.j. 4 As 16/2012-30). Pokud byla původní délka zajištění odůvodněna nutností ověřit žalobcovu totožnost a získat pro něj náhradní cestovní doklad a po celou dobu tohoto zajištění prakticky nebyl učiněn žádný úkon ke ztotožnění a získání náhradního cestovního dokladu a ze spisu je navíc zřejmé, že takový úkon, tedy žádost adresovaná Zastupitelskému úřadu Ukrajiny v České republice, bude učiněn až po ukončení řízení ve věci mezinárodní ochrany, je prodloužení doby trvání zajištění odůvodněné toliko nutností ověřit totožnost a získat náhradní cestovní doklad neobhájitelné (viz již citovaný rozsudek NSS č.j. 4 As 16/2012-30 vydaný v obdobné věci). Druhý žalobní bod shledal tedy soud důvodným.

Ad 3.

Tento žalobní bod shledal soud nedůvodným, neboť žalovaný v odůvodnění svého rozhodnutí především poukázal na dříve vydané a pravomocné rozhodnutí o zajištění ze dne 8.10.2012, v němž rozebral důvody, pro které by bylo použití zvláštních opatření neúčinné a neskýtalo dostatečnou záruku žalobcova vycestování. Současně uvedl, že důvody zajištění rozebrané v tomto rozhodnutí nadále trvají. Z celého odůvodnění napadeného rozhodnutí je tak zřejmé, že žalovaný nadále setrvává na již konstatované neúčinnosti zvláštních opatření, resp. na zajištění jako jediné dostatečné záruce žalobcova vycestování a podle soudu by bylo přílišným formalismem, pokud by trval na povinnosti žalovaného opakovat celou argumentaci z rozhodnutí o zajištění též v rozhodnutí o prodloužení zajištění, jestliže je totožná. Třetí žalobní bod shledal soud nedůvodným.

Ad 4.

Nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí soud neshledal. Jak již bylo uvedeno výše, soud je toho názoru, že nelze přehlížet již vydané a pravomocné rozhodnutí o zajištění. Pokud v tomto rozhodnutí žalovaný rozebral skutečnosti, z nichž dovedl neúčinnost použití zvláštních opatření a jejich nedostatečnou záruku k vycestování žalobce, a v napadeném rozhodnutí na rozhodnutí o zajištění odkázal, resp. z něj i částečně citoval, lze podle soudu bez jakýchkoliv problémů dovodit, že žalovaný nadále setrvává na tom, že jediným institutem zaručujícím vycestování žalobce je zajištění a to z týchž důvodů, jaké byly řečeny v rozhodnutí o zajištění. Pokud se pak týká odůvodnění samotné délky, o kterou je zajištění prodloužováno, i z něj je zřejmé, o které skutečnosti žalovaný nutnost prodloužení doby zajištění opírá. Přezkoumatelnost rozhodnutí nelze směřovat se správností či podrobností rozhodnutí. Z rozhodnutí žalovaného je zřejmé, jakými úvahami se žalovaný řídil, na základě jakých skutečností a právních ustanovení rozhodl, a toto rozhodnutí tak je plně přezkoumatelné. Otázkou jinou je správnost a dostatečnost úvah žalovaného (viz výtky soudu

u bodu ad 2.) či podrobnost odůvodnění, kdy i soud by si dokázal představit rozhodnutí s obsáhlejšími odůvodněními.

I tento žalobní bod shledal soud nedůvodným.

Vzhledem k důvodnosti druhého žalobního bodu, tedy nedostatečnému odůvodnění ve vztahu k prodloužení doby zajištění, soud postupoval podle § 78 odst. 1 a 4 s.ř.s., napadené rozhodnutí zrušil pro vady řízení a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 s.ř.s., podle něhož nemá neúspěšný žalovaný právo na náhradu nákladů řízení a úspěšnému žalobci toto právo soud nepřiznal, když mu žádné náklady řízení podle obsahu spisu nevznikly.

P o u ě n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Pardubicích dne 8.1.2013

Mgr. Monika Chaloupková, v.r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
Vladimíra Pichová